

Les set del vespre a la ciutat

Per XIXU

La ciutat sembla adormida. Sols, de tant en tant, un mall de ferrer que bat l'enclusa, trenca el silenci. També, a intervals llargs, retruny carretera enllà algun camió «que va de trànsit», en el sentit estricto del concepte.

Llevat d'aquests sorolls, cap més gosa desfer l'encís de les hores mortes, que llisquen suaument en la vida reclosa de la petita ciutat.

Hom diria que a Granollers només hi ha rendistes i botiguers; gent poc aimant del soroll, que passa tot el sant dia gosant de les inefables satisfaccions del no fer res, mentre barrina la manera de fer-se creure a ella mateixa que treballa en quelcom profitós.

Tanmateix tot el dia fóra així, si a les hores de plegar les fàbriques i tallers, uns rajolins de gent blava no s'escorrés per les voreres dels carrers, xerrotejant de faisó estrident, com treballadors acostumats a cridar per a fer-se entendre en lluita amb el brugit eixordador de les màquinàries.

I així veiem, cap al tard, com la ciutat canvia totalment d'aspecte i s'omple de l'alegria, un xic esbogerrada, que dona la tasca acomplerta.

La jovenalla mascle, sobre tot, no sap pas estar-se de cridar i de córrer i de tustar-se mutuament l'esquena, com signe de companyonia i de fraternitat; i les xicotetes «per merèixer» passen en volades nombroses, rient fortament els acudits maliciosos, continguts durant les hores de treball.

Fa goig de debò la nostra ciutat a les set del vespre. La dona afeinassada, que va a cercar les mongetes cuites; la xicoteta, que vol empolainar-se per tal d'agradar a un minyó que la voreja; el jove modern, ple de sebes, que compra el «Mundo Deportivo»; l'anar i venir de tanta gent alleugerida del treball; tot això plegat, dona una animació ciutadana als nostres carrers, que encisa a l'observador foraster, que no sap com explicar-se-la. Sembla que tota la ciutat retruny de tanta cridòria, i tantes rialles, i tanta vida com s'escola pels carrers i places, deixondint-la d'aquella mena de sòn que semblava s'en havia apoderat.

I tanmateix la ciutat no dorm. Va creixent amb pas segur, i és aquesta gent que a les set del vespre us atabala, la que més fa pel seu engrandiment.

Parlem també dels qui fracassen

Per XIXU

POSTULAT:

La prosperitat de les indústries està en raó directe de la bona sort dels qui les emprenen

En Tomàs és un home molt desgraciat. Res del que es proposa li surt com ell vol; totes les malestrugances es congrien en ell; és la víctima propiciatòria de totes les males jugades del destí.

Això fa que ja en res tingui confiança i s'ha emprès els afers a la babalà, puix que sap molt bé que tant si els rumia com si no, la sort se li ha de girar d'esquena.

Darrerament, i ja tip de provar negocij, va dedicar-se a la cria de bestiar de totes menes, i, mireu quin cas li ha passat suara, que resumeix la dissort crònica que l'empaita.

En Tomàs tenia un magnífic gos d'una estimable raça francesa; un gos de molt bon nas que sentia els conills de mitja hora lluny. Tenia també una gossa molt eixerida, de nissaga mallorquina, llarga de cames i lleugera com una fura, i va proposar-se el creuament d'aquestes dues races per a aconseguir un exemplar inestimable, que tingués l'olfat del pare i la lleugeresa de la mare.

El gos i la gossa varen estimar-se i la naturalesa va volguer, aquesta vegada, donar gust al pobre d'en Tomàs. Varen néixer uns gossets formosos, que eren l'encís de llur amo.

En Tomàs no hi veia de content. Ell era qui tenia cura de la lactància dels petits canys; ell els netejava; ell els matava les puces i els peixia, com si fossin fills propis d'ell.

Aquests gossets varen fer-se grans i l'esperança regnava per primera volta en el cor d'en Tomàs.

Si, sí; varen fer-se grans; però, ai, là!, cap de les qualitats dels pares varen reencarnar en llurs fills.

I, en lloc d'heredar el nas del pare i les cames de la mare, varen ésser fidels continuadors dels defectes llurs. I fóren taujans i cançoners com el pare i insensibles de pituitària com la mare.

En Tomàs estava tan fóra de sí, que a ben segur s'hauria disparat un tret al cap, si no hagués tingut por de que li «fés figa».

Pel granollerí que és lluny de la Porxada, estar subscript a LA GRALLA és com rebre cada setmana lletra d'un amic, imparcial observador de la vida de la ciutat. Per LA GRALLA hom sap de les coses de Granollers, com si hi visqués

Cobla ★ Granollers ★ Orquestra

SARDANES

dels millors compositors de la terra

SARDANES

Balls :: Concerts :: Festes religioses

Per a contractes

Pi i Margall, 25

Francesc Vilaró

GRANOLLERS